

Poble amb dues cares

AUTORA: Alba FUENTES MERINO

En unes muntanyes molt altes i morrudes de color ataronjat amb els seus cims color verd situades en la fi del món, existeix un poble una mica gran, anomenat “Shìjiè mòrì”, totes les cases són diferents les unes de les altres no hi ha cap que siga igual o semblant, però totes estan fetes de bulla i roques i les pinten amb la pluja. En aquest lloc no existeixen les fàbriques, ni els cotxes, tampoc l'electricitat o els mòbils, ni tan sols la política, tots els seus habitants són feliços amb el que tenen. Excepte perquè el poble, està envoltat per un llarg riu ple de criatures horribles de totes les classes i formes semblants a homúnculos grans. Aquestes criatures ataquen sempre quan algú baixa la guàrdia i en massa quan és de nit, són capaces d'eixir de l'aigua però només per deu segons, la gent ha intentat durant tres generacions eixir. Però no tots estan d'acord, la meitat del poble vol eixir i l'altra vol quedar-se, sempre estan sabotejant-se mútuament, cobrant-se fins i tot algunes vides, ja han mort vint persones per culpa dels errors dels altres vilatans. Un matí fred d'hivern els vilatans es van quedar veient tot el dia com el riu fonia les capes de gel que s'acumulaven quasi formant un camí. A la nit mentre dormien es va produir un terratrèmol, despertant al poble sencer i alterant a les criatures van començar a eixir en massa de l'aigua regirant-se i mossegant l'aire; la gent va començar a cridar i a córrer espordits veient com alguns eren devorats. L'endemà només quedaven deu persones i aquestes van començar a parlar sobre què fer ara, només van arribar a dues conclusions: quedar-se i morir o escapar i viure en el desconegut, es van fer votacions, cinc volien quedar-se i els altres cinc fugiren. Va passar el temps i el grup no es decidia; estaven discutint, quan es va fer de nit i els monstres van començar a alterar-se regirant l'aigua profunda, van començar a saltar a terra i

tornar a l'aigua una vegada i una altra. Cinc del grup es va amagar, però els altres sol deien que això era de covards, que havien de donar batalla. En tornar el matí, de l'equip que no es va amagar van sobreviure tres: una dona, un xiquet i un home al qual els monstres li van arrancar el braç. El trio desesperats, van decidir unir-se a la resta en el seu pla per a escapar. Es van reagrupar i van començar a pensar formes impossibles d'escapar: com usar una catapulta o saltar el riu; van provar absolutament tot durant setmanes. Als dies va tornar a haver-hi un terratrèmol, tots van sobreviure amagats en un búnquer que van construir per si mai podien escapar. Van eixir a mirar, molt a poc a poc sense fer un sol soroll, hi havia molta tensió en l'aire; el primer d'ells va mirar a esquerra i després a dreta, quan un monstre va saltar arrancant-li el cap, tots van cridar però van callar de colp en veure que el búnquer s'estava clivellant començant a entrar aigua. Van eixir corrent d'allí i tot es va ensorrar entrant les criatures arrossegades pel corrent d'entrada. Mentre això succeïa va començar un terratrèmol molt més fort que els anteriors; els quatre aterroritzats, van pujar a la teulada d'una casa de color negre i blanc. Van passar les hores, i quan estaven dormint el poble va començar a afonar-se; el grup no es va despertar, fins que a un d'ells li va cobrir l'aigua pel turmell. Ell va intentar despertar als altres de forma desesperada, però no responien; els va donar la volta i va descobrir que els estaven menjant unes cries de monstre; es va tancar la boca a punt de vomitar, i negant amb el cap va llançar aqueixos cossos a l'aigua. Passats dos dies sense menjar ni beure aigua, lluitant per sobreviure, només disposava d'un tros de fusta amb el qual colpejava els monstres. L'aigua va continuar augmentant, dia rere dia sense descans; va haver d'improvisar alguna cosa que surara però havia d'estar constantment reparant-la pels constants atacs. A les setmanes va començar a morir a poc a poc, resant al sol que el salvara, però va acabar afonant-se en

l'aigua devorat pels seus malsons reals; però en tornar a obrir els ulls, va veure a tota la seua família i amics en un altre poble igual al que estaven anteriorment, estaven atrapats en una espècie de bucle.

AUTORA: Alba FUENTES MERINO

